Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 12. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК 18-го СІЧНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 18, 1977 No. 12. VOL. LXXXIV.

19 УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ ЗРІКЛИСЯ ГРОМАДЯНСТВА СССР, БАЖАЮТЬ ВИЇХАТИ ДО КАНАДИ АБО ЗСА

Посадники Нюарку і Юніону проголосили 22 січня Днем Української Незалежности

Нюарк, Н. Дж. (Б. У. Д.) — Як минулими роками, так і цього року підписання проклямації посадником К. Ґібсоном про проголошення 22 січня Днем Української Незалежности в Нюарку відбулось в його приватній канцелярії в дні 12 січня о год. 10:30 ранку. При церемонії були приявні члени місцевого Відділу УККА та представники поодиноких церковних, громадських, комбатантських і молодечих організацій — члени системи УККА, очолюваного інж. М. Чайківським Відділу, що є ініціятором і рушієм цього роду подій не тільки в Нюарку, але і в цілому Ессекс і частинні Юніон повітах. Акт підписання документу і формального проголошення22 Січня Днем Української Незалежности відбувся в дуже приязній атмосфері. При цьому посадник Ґібсон повідомив приявних, що український прапор буде вивішений поруч американського в суботу 22 січня і акт піднесення цього прапору в відсутності посадника переведе один із його заступників.

В українській делегації, яку очолював координатор Відділу Б. Дацківський, взяли участь із церкви св. Івана Христителя о. Іван Сирота, дальше члени Управи Відділу мґр Я. Рак, д-р Н. Олесницький, екзекутивний віцепрезидент УККА Й. Лисоґір, голова 32 Відд. СУА Марія Роговська, представники „Чорноморської Січі" і Українського Народного Дому О. Твардовський і мґр О. Ґрубський, голова Українських Американських Ветеранів В. Боднар. М. Матіяш від українських бизнесменів, представниці Кружка Матерей і шкільної молоді при церкві св. Івана Христителя, СУМА і Пласту та ряд діячів, що цікавляться подіями і життям нашої громади.

Юніон, Н. Дж. (Б. О.) — Тут, в дні 11 січня вечором, вперше в історії цього міста приміщення міської Управи загомоніли українською мовою, наповнившись представниками нашої громади,організацій і молодію.

Точно о год. 8 веч. при виповненій по береги залі Міської Ради відбувся акт підписання проклямації посадником міста д-ром Ґуткином, проклямації про визначення 22 січня Днем Української Незалежности в місті Юніон, та вивішення українського прапору цього ж дня поруч американського перед міським будинком. Акцію для переведення цього діла започаткував Відділ УККА Нюарку і околиці, а здійсненням цього та переведенням відповідної підготовки зайнялись пп.: Марія Машера і Марія Роговська (СУА, Від. 32) при співпраці координатора Від. УККА Б. Дацківського. Громада щиро піддержала ідею і працю згаданих та явилась чисельно з метою надати цій події більшої поваги і значення. Між приявними були о. Мирослав Озурман, парох церкви Непорочного Зачаття, інж. М. Чайківський — голова Відділу УККА з дітьми, багато пань з окремих Відділів СУА та чимало батьків і молоді, членів Пласту і СУМА.

Сам акт підписання відбувся в цей спосіб, що посадник міста поставив в першу точку нарад Міської Управи відчитання проклямації та її підписання. Члени Ради одобрили цей порядок, а д-р Ґудкин покликав п-ні М. Машеру, яка потвердила присутність українців на цих нарадах і представила координатора УККА, який в короткому звернені до посадника, радних і публіки пояснив обставини Акту 22 січня та важливість підписання проклямації про відзначування того дня, як Дня Української Незалежности.

Січневі Роковини в Картереті

Картерет Н. Дж. (В.М) — 13-го січня о год. 7-ій вечором посадник міста Іван Феник в приявності українських представників підписав проклямацію Дня Української Незалежности в цьому місті.

Дня 22-го січня о год. 8-ій рано відбудеться церемонія вивішення обидвох прапорів на міському майдані міста в приявності майора, міських радних та української громади.

Цього самого дня представники українських організацій, посадник міста Іван Феник і кілька радних візьмуть участь в стейтовому бенкеті Ню Джерзі, де відбудеться друга церемонія підписання Дня Української Незалежности Бирнсом.

Свято Української Незалежности відбудеться 23-го січня ц. р. о год. 4-ій по полудні в залі Української Централі св. Димитрія. В програмі візьмуть участь українські танцювальні ансамблі, інсценізація, деклямація та інше. Святочні промови виголосять Архиєпископ Марко й інж. Володимир Янів.

Помер Антоні Іден

Алведістон, Англія. — Минулої п'ятниці, 14-го січня, тут помер на 79-му році життя колишній британський прем'єр-міністер Антоні Іден, визначна політична кар'єра якого урвалася в 1956-му році, коли він вирішив, щоб Британія, разом із Францією та Ізраїлем, „визволили Суецький канал" після того, як єгипетський президент Гамаль Абдель Нассер знаціоналізував той канал. Іден, який був членом Консервативної партії і наступником Вінстона Черчілла на пості прем'єра, займав важливі пости в британському уряді ще в 1930-их роках, помер на недугу печінки.

Сер Антоні Іден

БЖЕЗІНСЬКІ РЕОРГАНІЗУЄ КРАЙОВУ РАДУ БЕЗПЕКИ

Вашінґтон.—Д-р Збіґнєв Бжезінські, якого Джіммі Картер найменував на дорадника Білого Дому для справ безпеки країни, протягом останніх кількох тижнів вже перевів ґрунтовну реорганізацію Крайової Ради Безпеки, значно зменшуючи кількість членів цієї Ради і призначуючи багато молодий людей, більшість з яких мають науковий ступінь доктора. Д-р Бжезінські, народженець Польщі, який є професором Колюмбійського університету і спеціялист в справах Східньої Европи, вважає, що деякі попередні голови Крайової Ради Безпеки старалися здобути і часто мали більший вплив на ведення закордонної політики, ніж державні секретарі та секретарі оборони, що, на думку Бжезінського, було помилкою. Він заявив, що не хоче бути суперником ані нового державного секретаря Сайруса Венса, ані секретаря оборони Гарольда Бровна, а тільки виконуватиме свою функцію дорадника Джіммі Картера та координуватиме діяльність всіх департаментів і федеральних агенцій, які займаються закордонною політикою ЗСА. У Крайовій Раді Безпеки справами Совєтського Союзу займатиметься полковник Вілліям Одом, колишній військовий аташе в Москві.

Картер призначив членів персоналу Білого Дому

Вашінґтон. — Минулої п'ятниці, 14-го січня, новообраний президент Джіммі Картер призначив 11 членів персоналу Білого Дому, зазначуючи, що всі вони будуть мати „вільний доступ" до нього, а не так як було за президентури Ричарда Ніксона, що дві-три особи мали вплив на Президента, а всі інші відігравали другорядні ролі. Картер сказав, що хоче прислухуватися до якнайбільше голосів, навіть таких, які цілком протилежні іншим, щоб могти виробити собі „об'єктивний погляд" на різні справи.

Між 11-ма членами персоналу Білого Дому є дві жінки: Марґарет Костанза, дотеперішня заступниця посадника Рочестеру, Н.Й., та негритянка Марта Мітчелл з Індіяни. Обидві будуть асистентами Джіммі Картера для „спеціяльних проєктів". Хоча Картер твердить, що всі члени персоналу Білого Дому матимуть такий самий вплив, то коментатори вважають, що найважливішими дорадниками будуть адвокат Джек Ватсон, асистент для внутрішніх справ виконавчої частини уряду, Френк Мур, посередник між Білим Домом і Конґресом, Стуарт Айзенстат, дорадник для внутрішніх справ, і Гамілтон Джордан, спеціяльний асистент Президента, який очолював виборчу кампанію Джіммі Картера.

Картер обороняє Соренсена

Плейнс, Джорджія. — В неділю, 16-го січня, новообраний президент Джіммі Картер заявив, що не відкличе своєї номінації Теодора Соренсена на пост директора Центральної Розвідчої Агенції (Сі-Ай-Ей), не зважаючи на те, що в Сенаті зростає опозиція до Соренсена, бо багато законодавців обох партій вважають, що він поступив неправильно, коли використовував таємні інформації для написання книжки про президентуру Джона Ф. Кеннеді. Теодор Соренсен, який був дорадником президента Кеннеді, написав ту книжку після вбивства Кеннеді, використовуючи деякі інформації, які ще вважались таємними. Обороняючи Соренсена, Картер сказав, що інші дорадники Білого Дому робили то саме. Однак, існує поважна можливість, що Сенат відмовиться затвердити Соренсена на директора Сі-Ай-Ей.

Вілліям Брок обраний на голову Крайового Комітету Республіканської партії

Вашінґтон. — Минулої п'ятниці, 14-го січня, колишнього сенатора Вілліяма Брока із Теннесі, обрано на голову Крайового комітету Республіканської партії. Це заявлене, що принаймні протягом наступного року ця політична партія залишиться під контролею консервативної вітки. Хоча В. Брок під час правиборчої кампанії підтримував президента Джералда Форда, а не його консервативного суперника Роналда Ріґена, то коментатори все одно вказують, що погляди Брока більш зближені до переконань Ріґена, ніж поміркованої вітки Республіканської партії. Вілліям Брок переміг 4-ох інших кандидатів на пост голови Крайового комітету, включно з Ричардом Ричардсом, кандидатуру якого підтримував Роналд Ріґен. Після виборів Брок повідомив, що Крайовий комітет створить нову Комісію для справ політики, яка матиме за завдання виготовляти пляни на дальше майбутнє.

Форд відзначив Кіссінджера „Медалею Свободи"

Вашінґтон. — В четвер, 13-го січня, президент Джералд Форд відзначив державного секретаря Генрі Кіссінджера „Медалею Свободи", найвищою нагородою, яку ЗСА може надати цивільній особі. Відзначення Кіссінджера відбулося під час бенкету в його честь, який зорганізували всі закордонні дипломати у Вашінґтоні. Генрі Кіссінджер не сподівався цього відзначення, заявляючи, що це була єдина справа, яка дійсно залишилася таємницею за всіх 8 років його служби в уряді.

Того самого дня речники Конґресу повідомили, що з уваги на те, що до Білого Дому і Державного департаменту напливають погрози на життя Кіссінджера, законодавці правдоподібно погодяться на пропозицію президента Форда і схвалять резолюцію, яка дозволила б Таємній Службі охороняти Кіссінджера навіть після закінчення його урядування 20-го січня.

ЗНАВЦІ ЗАПЕРЕЧУЮТЬ МІЛІТАРНУ ПЕРЕВАГУ СССР

Вашінґтон/Москва. — Фред Ікел, дотеперішній директор Агенції для контролі над зброєю і для справ розброєння, урядування якого закінчиться 20-го січня, заявив минулої п'ятниці, 14-го січня, що хоча Совєтський Союз ще не здобув мілітарної переваги над ЗСА, то протягом останніх кількох років оборонна спроможність Америки „значно занепала", а воєнний потенціял Совєтського Союзу „дуже скріпився". Під час свідчення перед Сенатською комісією для закордонних справ Ікел сказав, що між ЗСА і СССР тепер існує „рівновага" що мілітарної сили, бо Америка переважає в деяких ділянках, а Совєтський Союз в інших. Фред Ікел рівнож заперечив твердження новообраного президента Джіммі Картера і теперішнього державного секретаря Генрі Кіссінджера, що президент Форд і Департамент оборони до великої міри винні, що ще досі не підписано нового договору між Вашінґтоном і Москвою в справі обмеження стратегічної атомової зброї. Ікел сказав, що саме Кремль виявив „брак гнучкости" під час переговорів і тому ще не підписано нового договору.

Твердження Фреда Ікела, хоча вказують на постійний зріст мілітарної сили Совєтського Союзу, з метою щойно здобути перевагу над ЗСА, заперечують заяву генерала Джорджа Кіґена, колишнього шефа розвідки військового летунства ЗСА, який твердить, що СССР вже здобув таку перевагу. Твердження Кіґена заперечує також наименований Картером на секретаря оборони, Гарольд Бровн, який твердить, що американські ракети таки могли б завдати Совєтському Союзові „відплатний удар", який знищив би більшу частину СССР. Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Дейвид Шіплер у виданні тієї газети з понеділка, 17-го січня, інформує, що не тільки Гаролд Бровн, але ряд закордонних дипломатів і військових аташе у Москві сумніваються, що оборона СССР така сильна, як це твердить генерал Кіґен і деякі розвідні агенції ЗСА. Хоча Совєтський Союз розбудував широкорозкинену систему підземельних сховищ і оборонних споруд, як рівнож виготовив подрібні пляни на випадок атомового нападу з боку Заходу, то ті закордонні дипломати думають, що висновки ген. Кіґена є „перебільшенням".

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — Сюди дісталися найновіші документи ч. 12, 13 і 14 та замітки до документів 11-14 московської Групи Сприяння Виконанню Гельсінських Угод в СССР. Документ ч. 12 підготовили члени цієї Групи Л. Алексєєва, А. Гінсбурґ, М. Ланда і Ю. Орлов і він інформує про українських політв'язнів, які зреклися громадянства СССР і разом зі своїми родинами бажають виїхати до Канади або ЗСА.

Нижче подаємо повний текст цього документу в перекладі на українську мову:

„Документ Но. 12
Про українських біженців

В 1976 р. 26 совєтських політв'язнів заявили про відмову від совєтського громадянства, серед них — 19 українців.

В Групу Сприяння повідомили про свій намір покинути Совєтський Союз 19 політв'язнів-українців і члени їхніх сімей. Розуміється, цей список не вичерпує бажаючих еміґрувати з України бувших і теперішніх в'язнів совісти, а також людей з близького оточення.

Українці складали і скла дають вельми істотну частину контингента в'язнів совісти, непропорційно більшу по зрівнянні з долею того народу в населенні СССР. Так, в найгіршому політтаборі, Мордовському таборі Но. 1 спеціяльного режиму, із 20 перебуваючих там політв'язнів — 13 українців. В жіночому таборі українки становлять 25%. Атмосферу, в котрій живуть сім'ї українських в'язнів совісти і в котру попадають вони самі після відбуття покарання, можна порівняти з обставинами 30 років. Вони знаходяться під кожночасною контролею КГБ і місцевих властей. На кожному кроці їхнього щоденного життя їм роблять прерізні перешкоди, при чому дискримінація поширюється не лише на жінок і дітей, але також на багатьох віддалених рідних і їхніх друзів. Тому до них не мають відваги ходити в гості, їм бояться допомогти у влаштуванні їхніх справ, їх притискають на місцях роботи. Їхні листи переглядають, їхні розмови підслухують. Одержання посилки з-за кордону чи грошевого переказу з Москви може виявитись достатньою причиною для визову в органи КҐБ, де „розмовою" можуть довести до серцевого приступу, як сталось літом цього року з братом дружини Івана Геля. А якщо розмови не допомагають, не виключено, що у вікно полетять камені (так сталося з Раєю Мороз і з матір'ю Леся Серґієнка, який знаходиться у Володимирській тюрмі).

Українські політв'язні, які вийшли на волю і які ще не вийшли, розуміють, що якщо вони не зміняться в побажаному для властей напрямку, то їхні сім'ї приречені будуть на вічне переберування в ізгоях, а самі вони в скорому часі знову опиняться на довгі роки за колючою проволокою.

Багато сьогоднішніх політв'язнів-українців відбува ють другий, а то й третій строк. Святослав Караванський одержав по трьох засудах в загальній кількості 30 років, Микола Курчик — 33 роки, Трофим Шин-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Заарештовано двох американців за шпигунство для СССР

Лос Анджелес. — Працівники Федерального Бюра Інвестиґацій (Еф-Бі-Ай) інформують, що в неділю, 16-го січня, заарештували Кристофера Джона Бойса, 23-літнього студента Каліфорнійського університету, за те, що протягом останніх 18-ох місяців він шпигунську діяльність на користь Совєтського Союзу. Бойс донедавна працював для фірми „ТРВ" у Редондо Біч, Каліфорнія, яка виробляє для американських збройних сил електронічну апаратуру для далекосяжних ракет, космічних кораблів та іншого військового знаряддя. Того самого дня стало відомо, що вже раніше мехіканська контррозвідка арештувала в Мехіко Сіті Ендрю Долтона Лі, приятеля Джона Бойса, бо підозрівають, що Лі і Бойс передавали таємні інформації про оборонну зброю ЗСА Борисові Ґрішінові, який є науковим аташе у совєтській амбасаді в Мехіко Сіті. Лі і Бойс, згідно з твердженням Еф-Бі-Ай і мехіканської контррозвідки, почали свою шпигунську діяльність в червні 1975-го року і за неї одержували від Бориса Ґрішіна великі суми грошей.

Мігайлов тяжко хворий

Белград. — Члени родини югославського письменника-дисидента Мігайла Мігайлова, який відбуває 7-річний термін ув'язнення за те, що критикував уряд маршала Йосифа Тіта, повідомили, що Мігайлов тяжко хворий з уваги на те, що вже від 10-го грудня минулого року веде голодівку, вимагаючи, щоб югославські власті встановили різницю між „кримінальними злочинами" і „політичною діяльністю", як також вимагає кращого трактування для політичних в'язнів.

Інші югославські політв'язні приєдналися до голодівки Мігайлова.

Мігайлова вперше заарештовано в 1965-му році за те, що написав книжку, в якій критикував уряд Совєтського Союзу. Відтоді його арештовано і засуджувано кілька разів за його одверту критику режиму маршала Тіта. В жовтні 1974-го року його засуджено на 7 років і цей термін він тепер відбуває. Мати і сестра Мігайлова, які живуть в ЗСА, повідомили пресу, що він відмовляється їсти будь-яку страву і тільки п'є воду. Його відвідують дожильно. Від жовтня він втратив 40 фунтів і тяжко хворий.

Помер Іван Паньків, довголітній секретар 485-го Відділу УНСоюзу

В п'ятницю, 14-го січня, коли вже вийшло суботнє число „Свободи", наспіла до Головної Канцелярії УНСоюзу вістка про ненадійну смерть Івана Панькова, довголітнього секретаря 495-го Відділу (пластово-го) УНСоюзу у Вінніпеґу, Ман. Бл. п. Іван Паньків народився в 1904 році у Львові і там здобув вищу освіту. До Канади прибув після Другої світової війни і зразу включився в українське громадське життя, проявляючи найбільшу діяльність у Пласті. Впродовж 20 років бл. п. Іван Паньків був секретарем 495-го Відділу УНСоюзу. Осиротив доню Зеновію Христину Паньків та місцеву пластову і союзову громаду.

Студенти Клівленду відзначили День солідарности з політв'язнями в СССР

Українські студенти в Клівленді відзначили День Солідарности з українськими політв'язнями в СССР голодівкою та спаленням совєтського прапора 12-го січня. На фото: совєтський прапор підпалюють [зліва]: Марійка Брездун, Орест Дейчаківський, Наталка Трач, Ігор Ґарнега, Ірка Мудрак [голова ТУСМ, організатора цієї демонстрації] та Р. Рошецький.

Клівленд (Ірка Мудрак). — Для відмічення 12-го січня Дня Солідарности з українськими політичними в'язнями, Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського в Клівленді спонзорувало 24-годинну голодівку в Публічному Центрі міста.

Біля 20 студентів околиці Клівленду зібрались в 12-ій годині ночі і розпочали свою маніфестацію - голодівку молитвою, яку перевів о. Кондиський, парох української католицької церкви св. Петра і Павла. Не зважаючи на температуру нижче зера, молоді студенти університетів і середніх шкіл видержали 24 години і виявили свою солідарність з українськими політв'язнями в дні їхньої голодівки.

Цією подією виявили надзвичайне зацікавлення кореспонденти місцевої преси, телевізії та радіових станцій. Дописи з фотографіями появилися у двох найбільших щоденниках. Кільканадцять радіо-станцій інформували щогодинно під час новин, про цю голодівку. Також три телевізійні станції репортували докладно про ціль голодівки і показували студентів та розмови з деякими з них. Перед самим закінченням, біля 11:30 вечора, станція CBS щераз прислала репортерку і передавала „живу" картину і розмову з групою перемерзлих студентів, питаючися, на закінчення, „чи було варта робити цю жертву?" Тут щераз наші студенти вияснили чому для них це було варта.

Увесь день учасники голодівки роздавали прохожим летючки про мету голодівки, а в 5-ій год. по полудні, коли було найбільше руху, відбулося спалення прапору СССР, що і було знято і подане в щоденнику „ПлейнДілер" у 13-го січня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поважні розбіжності

У понеділок, 10-го січня, державний секретар Генрі Кіссінджер і секретар оборони Доналд Румсфельд, урядування яких закінчується 20-го січня, відбули пресові конференції, на яких виявилися поважні розбіжності в їхніх поглядах щодо мілітарної загрози з боку Совєтського Союзу та відносно заходів, як запобігти цій загрозі.

Беручи до уваги звідомлення розвідчих агенцій ЗСА, можна з певністю твердити, що погляди Румсфельда правильніші і більш реалістичні. Він закликав новий уряд Джіммі Картера збільшити видатки не тільки на конвенційну зброю і на стратегічну атомову, покликаючись на докази, що протягом останніх 10-15 років Совєтський Союз постійно розбудовував і далі розбудовує ці два роди зброї, не зважаючи на різні договори щодо ,,обмеження зброєння'', та безперервно збільшує загальні видатки на військові цілі, в той самий час, як ЗСА постійно зменшують свій оборонний бюджет.

Натомість Генрі Кіссінджер, всупереч наявних доказів розвідчих агенцій, заперечував, що Совєтський Союз в процесі здобуття мілітарної переваги над ЗСА і закликав новий уряд Джіммі Картера якнайшвидше підписати новий договір з Москвою щодо обмеження стратегічної нуклеарної зброї, твердячи, що ,,головною турботою'' Вашінгтону повинно бути питання, як збільшити продукцію конвенційної, а не атомової зброї. Кіссінджер, виходило б, легковажить факт, що Москва може підписувати навіть десятки різних договорів в справі обмеження нуклеарної зброї, надіючись в той спосіб послабити оборонну спроможність вільного світу і рівночасно продовжуватиме продукувати все більшу кількість і більш деструктивні роди атомової зброї. Адже віроломство кремлівських верховодів продовж цілої історії існування СССР — це доказаний і загальновідомий факт.

Цікаво, що після пресконференції Кіссінджера і Румсфелда, ,,Ню Йорк Таймс'' помістив заяву в Справі Сучасної Загрози, — до якого входять, між іншим, колишній державний секретар Дін Раск, колишній директор Сі-Ай-Ей Вілліям Колбі, колишній генерал Максвел Тейлор і колишній адмірал Елмо Цумвальт, — в якій цей Комітет висловлює ті самі погляди, що й теперішній секретар оборони Румсфельд, та додає, що найбільшою загрозою для Америки, світового миру і для справа волі — є старання Москви здобути мілітарну перевагу та поширити свою домінацію на весь світ.

,,Ню Йорк Таймс'' у тому самому числі помістив також заяву Американського Комітету зв'язків між ЗСА і СССР — до якого належать, між іншим, колишній ліберальний сенатор Юджін МекКарті, колишній амбасадор до Москви Джордж Кеннен і відомий ліберальний економіст Джон Кеннет Ґалбрейт, — яка до великої міри співзвучна з поглядами Генрі Кіссінджера, зокрема щодо потреби продовжувати політику детанту з СССР і конечности підписання нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї.

Погляди Кіссінджера, як і заява цього Комітету, звучать дуже ,,ідеалістично'', але рівночасно і дуже наївно та нереалістично. Виглядає, що Сайрус Венс, якого Джіммі Картер найменував на свого державного секретаря, схиляється до поглядів Кіссінджера і Американського Комітету Зв'язків між ЗСА і СССР. Під час своїх свідчень перед Сенатською Комісією для закордонних справ він заявив, що, на його думку, першенство повинні мати політика детанту із Совєтським Союзом і новий договір між ЗСА та СССР щодо обмеження стратегічної атомової зброї, хоча теж додав, що новий уряд рівнож мусить скріпити зв'язки із союзниками Америки.

Треба надіятися, що Венс, який є досвідченим дипломатом, перейнявши обов'язки державного секретаря, перевірить свої погляди щодо політики ЗСА відносно СССР і більш реалістично оцінюватиме імперіялістичні пляни Москви.

Степан Куропась

„ДО МОСКВИ ПО РОЗУМ"

Під таким кличем Ярослав Гайвас малює жалюгідний образ політики ЗСА, мовляв, похід президента Форда на Москву до Владівостоку був нерозважним кроком, біль і сором, потрясення і заскочення були нашою відповіддю, а світ здвигав раменами, нерозуміючи причин такого карколомного вчинку. Президент Форд намагався звільнитися зі совєтських кліщів. Заборона вживати слово ,,детант'' була доказом його непорадности і безвихідного положення. Це теж було однією з причин його великої невдачі при виборах.

Такі і подібні думки видвигає шановний мій друг, здібний журналіст і обсерватор. Але тут тим разом він загнався задалеко і робить кривду республіканській адміністрації, президентові Фордові зокрема. Образ, який намалював Ярослав Гайвас, дуже песимістичний. Мовляв, катастрофа, генсек Брежнєв виграв без бою. У Москві з приводу Американської Виставки американські індустріялісти запротестували проти американських „антисовєтських законів" і ухвалили заклик до американського уряду і до Конґресу відкликати ті закони, які на думку Брежнєва і спілки перешкоджають у розвитку торговельних зносин.

Значить — перемогла Москва, програла Америка. Я нехочу боронити політики „детанту" ЗСА і нефортунної заяви президента Форда про „вільні" народи Східньої Европи, але нам не під силу вести американську закордонну політику. На ту тему є гарна стаття М. Малецького у 5-6 числі журналу „Вістей Комбатанта'' — „Без Ілюзій". Американці є діти в політиці, хоч виграють на інших фронтах! І чи лише вони? От німці є найкращі вояки, а найгірші політики, і історія їх нічого не навчила.

Президент Форд під впливом Кіссінджера помилився, відкликав і програв, але не може тут бути мови про велику невдачу. 39 мільйонів голосів проти 41 міл. Картера — це невдача, але невелика. Йому треба було дістати 15,000 голосів, а саме: 7,500 в Огайо і 7,500 на Гаваях, і був би президентом. Картер виграв і треба щоби українські демократи (з республіканцем Добрянським включно) натискали на нього — давай нам асистента етнічних справ. Картер тепер збирає людей і мусить задоволити тих, що його вибрали. Яка буде його закордонна політика вказує його амбасадор до Об'єднаних Націй.

Але вернімся до Москви, вона виграла, але не у Владівостоці чи Гельсінках. Вона виграла першу рунду ще в 1932році, коли новий президент Рузвельт визнав Москву „де юре". Бо „де факто Совєтський Союз існував і два рази його врятували ЗСА від голоду.

У 1933 році американська і канадська українські громади протестували словом і ділом проти першого амбасадора Совєтів Літвінова. І події йшли вперед. Президент Рузвельт кандидував 4 каденції і будував на Сході Европи „Франкенштайна", якого тепер мусить поборювати Форд і Картер.

Президент Рузвельт і демократична адміністрація йшли на руку Сталінові, бо він „ґуд олд Джов". Атлантійську хартію, яку ухвалили альянти відносно поневолених народів „на океані" — „вони поховали в Тегерані", а далі слідує Ялта, Потсдам і т. д. Американські „джіпи і консерви" виграли війну для Сталіна. Американські генерали, на чолі з ген. Петоном, хотіли йти з Пільзна на Схід до Києва, але демократи і ліберали вчинили крик: не переходьте ріки Лаби і діліть Берлін на-двоє.

Треба тут ствердити, що президент Рузвельт знав силу і потенціял Америки. Ми тут читали, як німці за один тиждень забрали Голляндію, Бельгію, Данію і Норвегію, а президент Рузвельт приготовляв щойно т. зв. Арсенал Демократії. Росли нові фабрики амуниції й іншого воєнного реманенту; росли склади харчів, і всете було готове на час, щоб перемогти Гітлера. І все те було готове, щоб розгромити тюрму народів Сталіна.

Ми тут тоді думали про безвихідне положення, так як сьогодні думає Я. Гайвас, але помилилися. Президент Труман, якого величають, як великого Президента, в договорі у Потсдамі потвердив, що всі ті дезертири армії Сталіна, що воювали в німецьких уніформах, мають йти на ,,родіну — до своїх ,,говм кантрі''. І вони пішли і пропали.

Все те будували американські демократи, які мають марку ,,воєнної партії'', партії, яка встряває у війну і не дає генералам війну виграти. Вони не виграли 2-ої світової війни — виграв Сталін, вона застрягла в Кореї і не дала ген. МакАртурові виграти війни, вона застрягла у В'єтнамі і не дала генералам нагоди позбутися ко-

(Закінчення на стор. 3-ій)

І. Світ

УКРАЇНСЬКІ ТРОЯНЦІ В ДЕНВЕРІ

Оттак поплававши не мало
І поблудивши по морям,
Якось і землю видно стало
Побачили кінець бідам!

До берега, як раз, пристали,
На землю з човнів повставали...
(І. Котляревський „Енеїда")

Не тільки українці Денверу були, неначе ті троянці, що не знали, коли і як дістануться до землі обітованої — Америки, — не знали й інші; але це диво сталося, і були забуті всі лиха та труднощі в праці й завоюванні відповідного місця для себе в незнаному оточенні, в нових умовинах. Українська людина в середині цього століття так само, як сто літ тому, зуміла знайти своє місце, і не тільки знайшла його, а також зуміла надати йому щось свої притаманне, українське.

Пишемо цю статтю з нагоди двох подій у житті українського Денверу — цієї гарної столиці гірської країни Колорадо; країни великих гір, бо є тут аж 14 вершків поверх десяти тисяч стіп заввишки з льодовиками, снігом вкритими проваллями та численними каньйонами, бурхливими потоками і чистими кришталевими джерелами у тищі шпилькових лісів. Нам пощастило бувати в цій гірській країні не один раз, і кожний раз знаходимо тут щось нове, незабутнє; а спогад про ті краєвиди, про блакиттю застелені долини та білі на сонці вершки, будуть пригадувати нам взимку літні вечори серед друзів, або під гомін плеску води — величезні купалеві басейни в Ґленвуді. Так само згадуватиметься простір-краєвид з однієї гори в Айдаго-спрінґ, хоч кожний раз наш пікнік там навідував непроханий дощик.

Якось у минулому році при нашій зустрічі в Денвері Юрій Мошинський показував нам клапоть землі та будинок, що мав бути цілком перероблений для приміщення в ньому мистецької ґалерії родини Мошинських: батька Володимира, доньки Оксани та сина Юрія. Цього літа ми відвідали цю нову ґалерію і мали нагоду не тільки оглянути її й познайомитися тут з виставленими картинами всіх трьох малярів, які ширять добре ім'я України в місті Денвері та околиці, але й милуватися великою мозаїкою, що прикрашує фронтову стіну ґалерії. Вона має розмір 8 стіп висоти та 31 стопу довжини.

В яскравому денверському сонці робить гарне враження своїми кольорами та загальним виглядом, і багато авт, що мчать Південно-університетським бульваром, сповільнюють свій біг, щоб поглянути на ту картину-мозаїку. Праця над мозаїкою цих мистців тривала вісім місяців, а мотив її за проєктом Юрія Мошинського, перелицьований з „Енеїди" Івана Котляревського, який в свою чергу перелицював свою „Енеїду" з Верґілієвої.

На човні з вітрилом приїздять до берега новітні троянці — родина Мошинських; з Юрієм, що стоїть на носі човна, і батьком за кермою три жінки: мати та дві доні, в середині човна біля щогли. Це, нібито після довгого блукання по світі, прибули вони до Америки, як троянці до місця, де згодом побудували свою столицю. Напис на бронзовій дошці говорить, що ця мозаїка присвячена всім еміґрантам, що прибули будь-коли до Америки та створили її. Це пам'ятка-нагадування про батьківпілі гримів, як про це написав часопис „Денвер Пост": „Тема мозаїки позичена з грецької мітології, а в сенсі є символіка міґрації родини Мошинських доцієї країни. Вона присвячена всім іміґрантам, які шукали собі кращої долі, та шукають аж до сьогодні в 200-ліття Американських З'єднаних Стейтів".

Відкриття ґалерії відбулося 20 червня ц. р., а за тиждень перед тим відбулося її посвячення, переведене о. Діяteловичем, парохом української православної церкви в Денвері. Було багато гостей під час тих урочистостей.

Кульманінаційною точкою для цієї української родини в Колорадо був день 16-го вересня, коли в „День горожанства" Юрій Мошинський дістав особисту почесть від Стейту — грамоту „Людини Року", його вибрали за виїмкову працю для країни в день 200-ліття проголошення незалежности ЗСА.

Проголошуючи його „Людиною Року", підкреслювали його корисну працю безкоштовного навчання мистецтва колорадських дітей; його вклад в започаткування і ведення радіопрограм про мистецтво всіх видів; сотні його лекцій для шкіл і участь в організації мистецьких груп і подібне. Стільки було в офіційному повідомленні про відзначення, передачу відповідної грамоти та медалі для Юрія Мошинського. Але він був і першим українцем, що дістав таке відзначення, в стейті Колорадо. Урочистість відбулася у Фубс Авдиторії при великій кількості народу, бо одночасно одержали грамоти ще кілька осіб-американців. Вітав вибраних і передав їм нагороди губернатор Стейту Р. Ламм у присутності заступника посадника міста, п. Кук.

Про радіомовлення Юрія Мошинського ми мали шану писати тричі на сторінках ,,Свободи". Тих лекцій було 166, вони охоплювали мистецтво всіх головних мистецьких напрямків, країн і народів, деякі з тих радіопрограм були присвячені заслуженим артистам українського мистецтва. Остання стаття на цю тему була в минулому році, коли ті радіомовлення припинилися, що сталося не з волі їх лектора, а під тисненням тих груп, яким не „подобалася" метода лектора, здебільшого це були ті ,,принципіяльні вороги" українського мистця, яким не подобалося його досить часте підкреслювання, хто він є та звідки приїхав. А шкода, бо ці лекції були дуже популярні, і вони створили неначе радіоуніверситет для тисяч слухачів".

Ось ці лекції та його праця для поширення ідей мистецтва в Срейті були причиною відзначення Юрія Мошинського в ,,День горожанства", як ,,Людини Року" Колорадо.

Мені особисто приємно писати про ці урочистості й відзначення, бо Юрій Мошинський і його сестра Оксана були тими артистами, як прикрасили обкладинку та титульні сторінки моєї книжки ,,Українсько-Японські Взаємини", що вийшла з друку 3 роки тому. Стиль оправи був виконаний з почуттям японського мистецького чару.

М. І. Шпитко

„МЕДІКЕР"

[Питання і відповіді]

Почавши від 1-го січня 1977 року, кошти побуту у шпиталі значно зростають. Хворі, що прийдуть до шпиталю, мусітимуть платити 124.00 замість 104.00 дол., які вони платили дотепер. Оподаткування працюючих, що заробляють 15.300 дол. річно, будуть значно більші, щоб покрити кошти шпиталю.

В дійсності кошти в долярах не є великі, але за останні 10 років вони значно зросли.

Сьогодні більше ніж 25 мільйонів людей користають зі шпитальної опіки; найбільше користають з неї особи у віці 65 років і більше, а також 2 мільйони калік, які здобули те право в 1973 році. Від 1-го травня 1975 року до 30-го червня 1976 „Медікер" виплатив 16 1/2 більйона долярів за шпитальну опіку.

Тут подам питання і відповіді „Медікер", які часто нам ставлять клієнти.

Питання: Чи є якась істотна різниця поміж звичайним обезпеченням і „Медікер"?

Відповідь: Так, хворий не платить нічого до шпиталю, якщо він належить до „Медікер". Однак, коли хтось хоче лікарську опіку, платить місячно 7.20 дол.

Питання: Коли я іду до шпиталю, що саме покриває частина ,,А'' ,,Медікеру"?

Відповідь: ,,Медікер'' платить за перебування в шпиталі, харч, обслугу, ліки, а також т. зв. „інтенсивний догляд" (Інтензів кер).

Питання: Скільки платить „Медікер" за описану вгорі опіку?

Відповідь: Від січня 1977 року хворий платить перших 124.00 дол. за перші 60 днів.

Питання: Чи за лікування в шпиталі поверх 60 днів також платить ,,Медікер"?

Відповідь: Так, ,,Медікер'' допомагає платити також за слідуючі 30 днів, проте, тепер хворий мусить сам платити за кожний день в шпиталі 26.00 дол.

Питання: Що буде, коли я мушу бути в шпиталі поверх 90 днів?

Відповідь: Сьогодні „Медікер" платить по 52.00 дол. денно, але від 1-го січня 1977 року хворий мусить платити 62.00 дол. денно.

Питання: Скільки разів на рік можна іти до шпиталю і користати з „Медікер"?

Відповідь: Нема визначеного часу, скільки разів хворий може бути в шпиталі, однак, 60 не-шпитальних днів повинно проминути, щоб почати новий шпитальний період.

Питання: Що станеться, коли бажаєш приватної кімнати в шпиталі?

Відповідь: Тоді хвора людина мусить платити додаткові витрати сама, хібащо лікар дасть розпорядження, що приватна кімната необхідна хворому і лікарем приписана. Інші шпитальні кошти, які не покриває ,,Медікер'', є: приватна медсестра, перші три пінти крови, телефон або телевізія в кімнаті хворого чи хворої.

Питання: Що станеться, коли особа не може покрити оплати, які не покриває „Медікер"?

(Закінчення на стор. 4-ій)

Любов КОЛЕНСЬКА

ДЖЕННІ, ВЕРНИСЯ!...

— 3 —

Христина хотіла була вийти, але Джек порухом руки затримав її: — Христино, ми ніколи не мали ніяких таємниць, і, якщо треба було, всі справи вирішували разом. — А тоді звернувся до Дженні: — Тепер, моє дівчатко, скажи, яка в тебе турбота? Я певний, що це якась дрібниця. А може... закохалася? У твоєму віці це навіть потрібно, і я вірю, що досі не один гульвіса закручував тобою свою голову.

— Ні, тату, це зовсім не те, — заперечливо хитнула головою Дженні і стала оповідати. Голос її тремтів і, рвався.

Джек спокійно її вислухав, а потім глянув на Христину ласкаво і начебто сумно, немов прохаючи в неї вибачення.

— Твоя мати, — спокійно сказав він, звертаючись до Дженні — найкраща людина в світі, і ти завжди про це пам'ятай! Вправді я ніколи не вимагав від неї, щоб вона перед тобою або перед твоїми знайомими крилася із своїм походженням. Це була її вільна воля, але за це я її вдячний, бо це забрало від мене багато непотрібних клопотів, зокрема, якщо йдеться про мої зв'язки в товаристві. І мої батьки, побачили, що їхня внучка належить до їхнього роду, прихильно тепер до нас ставляться. Звичайно, я радий, що ти належиш до мого народу. Не забувай, що ми, англійці, стара нація, яка гордиться своєю багатою культурою.

Христина підійшла до нього і поклала йому руки на плечі.

Всі замовкли. Дженні відчувала, що з нею діється щось дивне. В ній наростав... бунт. Певно, її батько чудова людина. Але мати, чому мати мовчить, чому вона з такою ж гордістю не скаже про свій нарід, чому не признається, що принаймні в глибині своєї душі залишилася українкою і горда є з цього? „Невже ж існує аж така сила любови до іншої людини, така велика вдячність, що ти забуваєш своїх рідних, землю, звідкіля ти походиш? Чи навіть найбільша любов дає тобі право заховувати від дитину правду, до якого народу вона належить"? — з гіркістю роздумувала Дженні. Вона гаряче любила свою матір, але тепер не могла її ніяк зрозуміти. Їй здавалося, що якась невидима сила забрала від неї матір.

Джек встав з фотеля, взяв Дженні за руку і жартівливо сказав: — Чи ти моя дочка, чи ні? Ясно, що ти розумна голівка і мусіла над цим усім застановлятися. Але тепер покинь. Хай, як то кажуть, коні думають, бо у них великі голови... — І повів її до дзеркала: — Глянь, на кого ти більше похожа. На жаль, до мене — і волосся в тебе таке ж ясне, як було у моїх батьків, і навіть очі хоч брунатні і більш схожі на материні, але викрій у них мій. Навіщо здалися тобі ті українці? Досі нам було добре без них і далі без них житимемо... Навіщо собі такими дрібницями голівку забивати? А от краще сядь біля мене, і я тобі розповім про твого діда і бабусю, яких я відвідав в Англії. Хочеш? Закінчиш школу і виберемося туди. Вони тебе безмірно люблять і чекають на тебе. Або таке навіть, Дженні. Якою мовою ти говориш, відколи народилася?

— Англійською, — тихо відповіла Дженні, не подумавши, що в цій хвилині ця мова вже перестає бути для неї рідною.

І знову за кілька тижнів Джек від'їхав, а з ним кудись поділися останки безжурної радости. Поки ще він був вдома, зумів так повести розмову й зайняти Дженні, що вже не приходили думки про її походження.

Від'їжджаючи, Джек ще сказав до Христини і Дженні: — Пам'ятайте, дівчата, щоб я більше не заставав вас таких, як переполохані змоклі кури. А ти, Дженні не забувай, що із закінченням університетських студій я хочу бачити не тільки твій диплом, але й біля тебе якогось гарно хлопця. Окей?

Пролітав сніжок. В минулих роках Дженні ловила його в долоні і казала до Христини: „Мамо, глянь, які білі метелики злітають на мої руки. Дати тобі їх?" — Та не цього року. Вона струснула в передпокої сніг із свого хутряного коміра, і її брунатні очі ще дужче потемніли. Сіла біля матері на веранді і взяла читати книжку. А потім таки не витримала удаваної байдужости і поспитала: — Скажи, мамо, в тебе є якісь знайомі українці?

— Була в мене товаришка Наталка в Бостоні. Спочатку ми переписувалися, але потім я перестала писати до неї. Про що ж писати, коли я з нею вже нічого спільного не знаходила? Зрештою, чому нам про це говорити? Вона живе у старій, занедбаній кам'яниці, і я не думаю, що ти захотіла б туди піти. Тим більше, що вона у моєму віці, і що цікавого може тобі розповісти?

Нічого не сказала матері Дженні. Кожна думка про Україну і українців викликала у неї вже не тривогу, а нехіть. Бо від того часу, коли довідалася, що її мати не англійська, завжди в душі її тремтів болючий неспокій і кудись поділася весняна безжурність. Іноді у всьому винуватила свою матір. Але ці роздумання швидко від неї відходили, вона знала, що її мати тут ні при чому. Добре, довідалася про своє походження, ну й що з цього? Чому має щось змінитись, чому не має залишитися все по-старому? Та ж це виключно залежить від неї, власне від... неї.

Завіяло снігом. Тополі осяйними, стрункими силюетами височіли близько неба. На вікнах веранди мережались морозяні квіти. Пролітав вітер; розсипав сніг по кущах та деревах.

Дженні завжди в цій порі прогулювалась на лещатах — тепер вона нікуди не вибиралась, вийшовши бо між люди почувала себе чужою. Однієї днини, сидячи на канапі, тісно пригорнулася до матері і попросила: — Мамо, я доти не матиму спокою, доки ти не погодишся відвідати зі мною свою товаришку в Бостоні.

Як могла відпекувалась від цього Христина. Мовляв, їй тепер ніяково відвідати Наталку, якщо вона не відписала на кілька її листів. До цього ще й в останньому листі Наталка просила: „Я знаю, що в тебе немає для мене часу, в тебе інші друзі, але хоча б кілька слів напиши, бо не маю нікого". І як їй тепер туди їхати? Одначе, встоятись проханням Дженні було важко.

***

Бостон, одне з найбільш оригінальних американських міст, у нього свій окремішній стиль — високі кам'яниці, побудувані в дусі европейської архітектури. Хідники чисті, вулиці вузькі і деякі з них спинаються високо вгору. Наталка мешкала не в середмісті, а в Кембріджі, італійській дільниці.

Із здивованням дивилися замурзані діти, як на їхню вулицю заїхала елеґантна лімузина. Зупинилась біля кам'яниці ч. 656. На розі була таверна, в якій в день чи в ночі постійно світились світла, а зараз побіч була невеличка крамниця з меблями. На стінах з червонавої цегли примостився сніг. Хтось прохилив вікно і звідтіля донеслися звуки модерної мелодії.

Шофер відкрив двері лімузини. Христина доручила йому вернутися за кілька годин, подавши телефон своєї товаришки.

В кам'яниці не було доброї вентиляції, і можна було відгадати, що хто варить на обід. Вінди не було, і тому довелося мандрувати сходами аж на сьомий поверх.

— Ще не жалієш, що сюди приїхала?

— Мамо, ти думаєш, що я скрізь їжджу віндою? Зрештою я хотіла сюди приїхати і можу тобі тільки подякувати, що ти погодилася.

Постукали в двері. Відчинила дуже висока літня жінка. Вона радше була чоловічої костистої будови і сиваве її волосся було тісно зчесане у вузол. Тільки її очі незвичайної краси — великі і сірі, обведені темними густими віями, привітливо всміхались. Вона була зодягнена в попелясту шовкову сукню, на плечах у неї був шаль. В кімнаті було холоднаво.

(Продовження буде)

СІЧЕНЬ - МІСЯЦЬ НАДЗВИЧАЙНИХ КОРИСТЕЙ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІТЕЙ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ! ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО СЕКРЕТАРІВ ВІДДІЛІВ АБО ДО ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ В ДЖЕРЗІ СИТІ. НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ НАДЗВИЧАЙНОЇ НАГОДИ!

Конкурс українського музею на обрядове печиво і писанки

Український Музей запляновує „Великодню виставку" і в зв'язку з тим проголошує конкурс на обрядове печиво і писанку. Ціллю конкурсу є плекати ці важливі ділянки української традиції і показати їх різновидність і еволюцію.

До обрядового — зараховується виготовлене з тіста святочне і весільне печиво — паски, колачі і короваї.

Писанки-це яйця, розписані тільки традиційною технікою — батік з ужиттям воску або спорідненої речовини, розмальовані пензлем, або вишкрябані голкою на пофарбованій шкаралущі („дряпанки", „скробанки"). Писанками не є підмінки з дерева, пластики, кераміки, гіпсу, глини чи інкрустовані.

Ці, які бажають взяти участь у конкурсі, повинні зголоситися на адресу Музею до 20-го січня 1977 р., зазначуючи групу, з якої пришлють зразки. Готові зразки печива і писанок слати до 15-го лютого 1977 року на адресу:

Ukrainian Museum,
203 Second Avenue,
New York, N.Y. 10003,

зазначаючи при кожному зразку, з якої області України даний тип печива чи писанки походить.

Комісія оцінить надіслані зразки. Найкращі з них будуть нагороджені і показані на „Великодній виставці" та включені до музейної колекції.

Музей приймає поза конкурсом писанки ранішого типу, які збереглися ще з рідних земель.

„ДО МОСКВИ ПО РОЗУМ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

муністичної загрози там. Совєтський Союз зброїться і хоче колись розправитися з Вуйком Семом, а цей: продає їм пшеницю, технічне урядження і ґарантує їм кордони, ба навіть проголошує, що не піде боронити Югославії, як і не йшов помагати Мадярщині, Польщі, Східній Німеччині і Дубчекові в Чехо-Словаччині. Чому це все?

Страх перед ядерною війною! Страх перед новітнім „франкенштайном". Страх перед походом нового Джінгісхана. Але сам страх не поможе. ЗСАмерики є не до поборення! Вільні люди, вільна думка виграють завжди проти роботів, що без ідеї йдуть на багнет. Найважніше є впливати на американських демократів, щоби дальше не розбудовували „франкенштайна".

Генерал Айзенгавер вирятував Америку в Кореї, президент Ніксон вирятував з В'єтнаму. А президент Форд рятував Америку у Владівостоці й Гельсінках, бо з чортом треба жити. Якби не було ядерної зброї, превентивна війна полагодила б справу.

Але Америка не спить. Не знаємо всього, хоч багато, навіть забагато про американське приготування до війни, вірно чи невірно інформують засоби масової інформації.

Америка приготовляється і не знаходиться в безвихідному положенні. Не поможе генсек Брежнєв, як і не допоміг Хрущов, що не хотів стрінутися у Відні з президентом Айзенгавером з приводу літака „Ю-2".

Треба однак насвітлювати справу і події правдиво й інтерпретувати „детант" Америки не як апізмент чи непорадність, — бо ядерну війну може спричинити всяка нерозважна рука, проти якої треба організуватися.

Американські ліберали дали Совєтському Союзові ядерну зброю по волі чи злодійством. Програ Німеччини дала Совєтам людей, що вдосконалили „нов гав" обслуги тієї зброї. Найбільшим клопотом держав, що посідають ядерну зброю, є тепер справа, як охоронити себе проти непередбачених потрясень, спричинених нерозважними і невідомими людьми, що при допомозі міжнародної анархістичної організації приготовляють „кінець світу" вибухом тієї ж бомби.

А вкінці: американські індустріялісти хочуть мати торговельні зносини з СССР, ЗСА мусять комусь продати (або дати) пшеницю і кукурудзу, чи промислові вироби. Але, де вичитав Я. Гайвас про те, що американці в Москві запротестували проти політики свого уряду? Ще так зле не є! Отже, не Владівосток і республіканець Форд, а Рузвельт і демократи ще з 1933 року будують мости з СССР. Республіканці здають собі з того справу, що доба воєн кінноти Будьоного і Махна минула, і що з країною-франкенштайном, яку збудували демократи, хоч-не-хоч треба говорити, щоби знати, що вони затівають. Каже латинська пословиця: „Tercium non datur".

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

19 УКРАЇНСЬКИХ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

карук — 35 років, священик Василь Романюк — 20 років, Іван Гель — 16 років плюс 5 років заслання, Данило Шумук — 25 років, Валентин Мороз — 13 років плюс 5 років заслання і т.д. (Власне тому вони рішили покинути батьківщину).

Властивий напрямок потоку українських вихідців — З'єднані Стейти і Канада, де живе багато їхніх співвітчизняників і де майже всі бажаючі покинути Україну мають свою далеку родину.

Одначе за останні роки відомі лише 4 українські сім'ї, які одержали дозвіл переселитись до рідних у ЗСА. Можливість виїзду в Канаду теж практично відсутня.

Долучуємо список родини українських політв'язнів, які повідомили в Групу про своє бажання виїхати за межі Совєтського Союзу. Просимо допомогти їм розшукати в ЗСА і Канаді їхніх рідних і передати їм просьбу прислати виклики, а також допомогти в одержанні від совєтських властей дозволу на виїзд.

Враховуючи трагічність положення українських політв'язнів, просимо допомогти їм у відшуканні у ЗСА і в Канаді їхніх рідних і передати їм прохання про надіслання викликів.

Людмила Алексеєва, Александр Ґінсбурґ, Мальва Ланда, Юрій Орлов".

До повищого Документу Но. 12 додано список відомих Групі політв'язнів, які відмовились від совєтського громадянства. Серед 26 осіб є 19 українців. Нижче подаємо цей список:

Список політв'язнів, які відмовилися совєтського громадянства. Уральський табір ч. 35:

Політв'язні різної національності: I. Асельбаумс Т. І., 2. Грабанс Івар, 3. Шахвердян Баграт, 4. Зограбян Размик, 5. Кивило Харальд, 6. Вальдман Йоганн, 7. Огурцов Ігор.

Українці: 1. Підгородецький Василь, 2. Басараб Дмитро, 3. Глузман Семен, 4. Марченко Валерій, 5. Калинець Ігор, 6. Горбаль Микола, 7. Демидів Дмитро, 8. Мотрюк Микола, 9. Шовковий Василь, 10. Пронюк Євген, 11. Сорока Степан, 12. Верхоляк Дмитро, 13. Мамчур Степан, 14. Савчин Олексій.

Уральський табір ч. 36: 15. Верник Іван. Мордовський табір ч. 1: 16. Шумук Данило, 17. Мороз Валентин, 18. Шинкарук Трофим. Мордовський табір ч. 3: 19. Чорновіл Вячеслав.

Список українських родин, які бажають виїхати до ЗСА або Канади:

1. Гель Іван А. (нар. 1937 р.) з дружиною Марією (нар. 1936 р.) і дочкою Оксаною (нар. 1964 р.), Львів.

2. Світлична Надія О. (нар. 1936 р.) з сином Яремою (нар. 1970 р.), Київ.

3. Чорновіл Вячеслав М. (нар. 1938 р.), Вільховець, Черкаська обл.

4. Гурний Роман А. (нар. 1936 р.), Куткір, Львівська обл.

5. Кандиба Іван О. (нар. 1930 р.), Пустомити, Львівська обл.

6. Горинь Богдан М. (нар. 1936 р.) з дружиною Оксаною (нар. 1939 р.), Львів.

7. Світличний Іван О. (нар. 1929 р.) з дружиною Леонідою (нар. 1924 р.), Київ.

8. о. Романюк Василь О. (нар. 1925 р) з дружиною Марією (нар. 1924 р.) і сином Тарасом (нар. 1959 р.), Косів, Івано - Франківська обл.

9. Шабатура Стефанія М. (нар. 1938 р.) з матір'ю Анною, Львів.

10. Калинець Ігор М. (нар. 1939 р.) з дружиною Іриною (нар. 1940 р.) і дочкою Звениславою (нар. 1963 р.), Львів.

11. Караванський Святослав Й. (нар. 1920 р.) з дружиною Ніною Строкатою (нар. 1926 р.).

12. Сергієнко Олександр Т. (нар. 1933 р.) з матір'ю Оксаною Мешко (1905 р.), Київ.

13. Шумук Данило Л. (нар. 1914 р.), Мордовія.

14. Мороз Валентин Я. (нар. 1936 р.) з дружиною Раїсою і сином Валентином, Ів.-Франківське.

15. Барладяну Василь В. (нар. 1942 р.) з дружиною Валентиною (нар. 1948 р.) і дочкою Валерією (нар. 1971 р.), Одеса.

16. Тимчук Леонід М. (нар. 1935 р.), Одеса.

17. Смогитель Вадим В. (нар. 1939 р.). Київ.

18. Михеєв Дмитро Ф. (нар. 1941 р.), Київ.

Всіх осіб споріднених з повищими особами прохається зголоситись на адресу Української Групи Сприяння Гельсінським Угодам на Україні у Вашінґтоні:

Helsinki Guarantees for
Ukraine Committee
P.O. Box 32397
Washington, D.C. 20007,
U.S.A.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

З глибоким смутком повідомляємо всіх Друзів і Знайомих, що 14 січня 1977 року, по тяжкій недузі, відійшов у Вічність на 77-му році життя

бл. п. ОЛЕКСАНДЕР А. ТКАЧЕНКО

довголітній церковний діяч і диригент церковного хору.

ПАНАХИДА — в понеділок, 17-го січня 1977 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН у вівторок, 18-го січня 1977 р., рано.

В безмежному горю залишив:
дружину — ЮЛІЮ
дочку — КЛАРУ з родиною
сина — ВІКТОРА з родиною

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. Романа Гноя

100.00 долярів
на будову української католицької церкви св. Юрія в Менгетен
складають:
Д-р Осип і Ірина ЛЮБЧАКИ

ВП. Родині — глибоке співчуття.

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 15-го січня 1977 року упокоїлась в Бозі, на 81-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни

бл. п. ЕВДОКІЯ МИХАЙЛІВНА КРАТ з дому ШЕВЧЕНКО

ПОХОРОН у вівторок, 18-го січня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу
СВ. П. ГЕН. ШТАБУ ГЕН.-ХОР.

Аркадія Валійського

на Бібліотеку ім. Симона Петлюри в Парижі, склали пожертви члени Головної Управи ОбВУА:
по 10.00 дол. — д-р В. Ґалан, дир. П. Постолюк; по 5.00 дол. — д-р І. Козак, дир. І. Поритко, С. Шеремета, сотн. Й. Вишневецький, В. Рудавський і І. Данківський.
Разом — 50.00 дол.
Сердечно дякуємо Жертводавцям.
Президія Центрального Комітету
С. Петлюри

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого та Незабутнього ЧОЛОВІКА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. ПЕТРА ГЕНТИША

буде відправлена

Заупокійна Служба Божа і Панахида
в п'ятницю, 21 січня 1977 р.

о год. 8-ій рано
в Церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
в НОРТГЕМПТОНІ, Па.

Про молитви за спокій Душі Покійного просять —
дружина — АННА
ДІТИ І ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Односельчанами, Приятелями і Знайомими, що з Волі Всевишнього, по тяжкій хворобі, відійшла у Вічність 2-го січня 1977 р., на 54-му році життя, народжена в Настасові, біля Тернополя, Україна, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА І СЕСТРА

бл. п. АННА БАЗАР-ГУЛЯК

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися у вівторок, 4-го січня 1977 р. з похоронного заведення Кардинала до української католицької церкви ім. св. Йосафата, а відтак на цвинтар Парк Лавн в Торонті.

Прибиті горем, складаємо цими словами найщирішу подяку всім Рідним, Односельчанам, Приятелям і Знайомим, що в тяжких для нас хвилинах виявили багато серця і співчуття, а Покійній християнську любов і пошану.

Вперше складаємо щиру подяку Всечеснішим о. мітр. В. Филевичові, о. канц. д-рові Р. Даниляковi, о. В. Шараневичеві і о. О. Гошуляковi за відправлення Парастасу і Жалобної Панахиди, Богослужби та Похоронних Обрядів, а хорові Дивізійників під дир. п. С. Герасовського за звеличання похоронними піснями під час Панахиди.

Зокрема сердечно дякуємо о. мітр. В. Филевичові за глибоко-змістовну проповідь-прощання в церкві й о. канц. д-рові В. Даниляковi за щирі слова розради Рідним і дітям — своїм учням в часі Тризни.

Щиросердечна подяка від нас п. дир. В. Щаврановi в Боффало і п. дир. П. Наумчукові „Пісня України" в Торонті за повідомлення на їх радіопередачах про смерть Покійної і теплі слова про Її трудолюбиве життя та вислови співчуття.

Особлива наша вдячність і подяка для п. д-ра Богдана Снігури і п. д-ра Ю. Яблонського за їх без жадної винагороди лікарську опіку Покійній до останньої хвилини Її життя.

Ми вдячні односельчанам-настасівцям пп. І. Колодієві, Г. Зазуляковi й І. Бабякові, що прибули на похорон і іншим односельчанам з Монтреалю і Сиракюз, що передали пожертви замість квітів на могилу, а також п-ству Лідії і Беняменові Пакулам з Детройту — похресниці Покійної.

З цілого серця складаємо подяку учительці п-ні Д. Новак-Яниковій за присутність і молитви з учнями цілої кляси на Богослужбі в церкві.

Велика подяка від нас для п. І. Павлишина за переведення Тризни, п-ні мґр Лідії Пакулі і пп. А. Коморовському від дивізійників, І. Колодієві, І. Бабякові й І. Пиндусові за вислови співчуття для нас у нашому горю і прощальні слова.

Зі щирого серця складаємо подяку Всім Учасникам (яких число перевищувало пів тисячі) Панахиди, Похорону і Тризни, а також Всім Приятелям за телефонічні і листовні кондоленції. Молодь своєю присутністю мов би зменшувала наш біль. Щире спасибі Всім — за Служби Божі, квіти та пожертви на Церкву в Потребі згідно з бажанням Покійної.

Найщиріша подяка від нас п-ні С. Зазуляковій за гарне і дбайливе влаштування Тризни.

Похоронному заведенню Кардинала щиро дякуємо за взірцеве переведення похорону.

Не в силі вичислити Всіх і ввічливо просимо пробачення.

ХАЙ ВСЕВИШНІЙ ОБДАРИТЬ ВАС ВСІХ ЩЕДРО СВОЇМИ ЛАСКАМИ ЗА ВАШІ СПІВЧУТТЯ, МОЛИТВИ І ДОБРІ СЕРЦЯ.

В глибокому смутку:
муж: ВОЛОДИМИР
діти: ЄВГЕНІЯ, ХРИСТИНА й ОРЕСТ
брат: ГРИГОРІЙ БАЗАР з дружиною ОЛЕКСАНДРОЮ
сестра: ОЛЬГА РАКУШ з родиною в Україні
шваґер: СТЕПАН ГУЛЯК
БЛИЖЧА І ДАЛЬША РОДИНА В КАНАДІ, АМЕРИЦІ, ПОЛЬЩІ Й УКРАЇНІ

Дияконські і піддияконські свячення в Стемфорді

У неділю, 19-го грудня м. р. Владика Йосиф Шмондюк уділив дияконських свячень у каплиці Колеґії св. Василія в Стемфорді двом піддияконам, що їх одержали Петро Дудяк і Богдан Кінь та піддияконські — Тарас Ґалонжка.

Функції Архидиякона сповняв ректор коледжу і середньої школи о. Лев Моско. При св. Літургії сослужили о. монс. Степан Хрепта, а диякснував о. Юрій Маркевич. Всі три кандидати на священиків є ще тепер студентами в Духовій Семінарії св. Йосафата у Вашінгтоні і належать до Стемфордського Єпархії.

Батьки усіх трьох свячених є іміґрантами вже після Другої Світової Війни. З них Петро Дудяк народився в Гамбургу, Німеччина і приїхав до Америки в 1956 р., де його батьки поселились в Рочестері, Н. Й. Там він покінчив парафіяльну школу св. Йосафата, а відтак скінчив Малу Семінарію і коледж св. Василія у Стемфорді. Тепер продовжує студії теології у Вашінгтоні і працює над осягненням ступеня маґістра богословії.

Богдан Кінь уродженець Бруклина, Н. Й., де покінчив народну школу при церкві св. Вінкентія, а відтак закінчив Малу Семінарію і коледж св. Василія в Стемфорді. Тепер дальше продовжує теологічні студії у Вашінгтоні, щоб осягнути ступінь маґістра в теології.

Тарас Ґалонжка, син Ярослави і Дмитра, народився в Бостоні. Тут закінчив католицьку народну школу і 8 кляс Школи Українознавства при церкв. Найсв. Серця Христового, а відтак закінчив Малу Семінарію і коледж св. Василія в Стемфорді. Восені 1975 р. перейшов на богословські студії до Духовної Семінарії св. Йосафата у Вашінгтоні, де їх буде продовжувати до осягнення св. Тайни Священства. Тарас Ґалонжка є членом 307-го Від. УНС, секретарем якого є його батько Дмитро Ґалонжка.

Отець піддиякон Тарас Ґалонжка

Отець диякон Петро Дудяк

Отець диякон Богдан Кінь

Під кінець Служби Божої, на якій відбулись свячення, Владика Йосиф виголосив відповідну проповідь про вагу священства.

Це гарне свято, яке дає надію, що вкоротці наша Єпархія дістане трьох молодих надійних священиків, закінчилось спільним обідом в рефектарі Колеґії св. Василія.

Н. Н.

Ватикан невдоволений висвячуванням жінок на священиків

Рим. — Півофіціоз Ватикану „Осерваторе Романо" зайняв у числі з 11-го січня ц.р. становище до висвячення Єпископальною Церквою в ЗСА жінок на священиків, кажучи, що це становитиме поважну перешкоду в екуменічному діялозі і об'єднанні Римо-Католицької та Англіканської Церков. Стаття, підписана визначним теологом Ватикану о. Гіно Концетті, більше зупиняється на висвяченні Джекеліни А. Мінс в Індіянаполісі, відмічуючи, що на початку цього року Єпископальна Церква, за апробатою ієрархії, має намір висвятити ще біля 30 жінок на священиків. Отець Концетті, вияснюючи неґативне становище Ватикану до цієї справи, відмічує, що воно сперте на Святому Письмі, довголітній практиці Церкви і її вчених авторитетів.

Тиждень Українського Пласту в Торонті

У Торонті щойно скінчилася цікава імпреза: Тиждень Українського Пласту. Тиждень, завданням якого було познайомити ширше громадянство з ідеями та працею Пласту, а пластунам пригадати, що літо з наплечниками і мандрівками вже скінчилося, та що треба закачати рукави і працювати в Пластовій Домівці. І пластуни це відразу зрозуміли. Кімнати поодиноких куренів були вичищені, прикрашені, підлоги блистіли, за порошиною треба було шукати!

Тиждень Українського Пласту почався Днем Новаків у суботу, 23-го жовтня м. р. Спільні сходини всіх новаків, співи, гри та виставка їхніх ручних праць, збірок та вмілостей, яку можна було оглянути цілий тиждень.

Увечері була спільна Пластова Вечеря зі забавою, яка приманила гостей з Кіченеру, Сент Кетеринсу та Гамільтону! Коротка весела програма (гумореска на пластові теми, та пісні „присвячені" поодиноким уладам Пласту), створили радісний настрій на залі, і в безжурній атмосфері юнаки, старші пластуни та сеніори танцювали та розмовляли допізна.

У неділю, після св. Літургії станичний Пластової Станиці пл. сен. Я. Соколик офіційно відкрив Тиждень Пласту в залі церкви св. о. Миколая.

У понеділок, увечері пл. сеніори запросили всіх на панель: „Вклад Пласту в життя Канади". Панелісти говорили про вклад у таких ділянках: Ліда Палій — вклад в культуру. Д-р Юрій Даревич — вклад громадсько - політичний. Роман Вжесневський — економічний вклад. Д-р Іван Винницький — наука. Ярослав Хоростіль — спорт. Декотрі доповіді, головно Р. Вжесневського, були дуже добре опрацьовані, та внесли нові ідеї та інформації слухачам. Після програми, як і кожного дальшого вечора, пані з Пластприяту гостили присутніх кавою та домашнім печивом.

Вівторок був вечір Пластприяту. Батьки і гості в дружній атмосфері оглядали прозірки з літніх таборів Станиці, і прикрашені та вичищені кімнати Пластової Домівки.

У середу був офіційний перегляд кімнат. Станичній Старшині було тяжко вибирати найкращу! Після перегляду Пластовий Дім відвідали етнічні скавти, і пісням та жартам не було кінця.

У четвер увечері старші пластунки перемінили домівку! Маленькі столики, свічечки, кава печиво... старше пластунство в інтимній зустрічі обговорювало свої проблеми.

У п'ятницю був День Спортовця. Присутні бачили прозірки з останніх спортових змагань Української Спортової Централі Америки і Канади, де Станиця Торонта здобула першенство і чашу за найбільшу скількість точок, бо аж 730! Здобула вона також кілька трофеїв, а юначка Христя Жаровська дістала нагороду найвизначнішої змагунки, здобуваючи 5 золотих медалів та встановлюючи один рекорд.

У суботу був День Новачок. У грах та піснях пролетіло пополудне, і всі готовилися до Листопадового Маршу.

У неділю, о год. 9:30, за ініціятивою Пласту, зібралися члени всіх молодечих організацій коло пам'ятника Лесі Українки в Гай Парку, де починався Листопадовий Марш — Ходотон. Зимний вітер та дощ в.тав відважних, а захмарене небо не віщувало доброї погоди. Станичний Пластової Станиці пл. сен. Ярослав Соколик привітав присутніх та сказав, що цей Марш є в пам'яті усіх поляглих героїв за волю України, та в обороні переслідуваних політв'язнів в Україні. А тому, що пластун робить добре діло, молодь збирала спонзорів на свій Марш, і всі гроші підуть на працю Комітету Оборони Валентина Мороза. Коло 500 молодих людей, десять багато старших, навіть батьків з дітьми у візочку маршували вулицею Блюр на схід, до Українського Дому на Крісті, де був перший провірний пункт. Тут СУМ та пані з Пластприяту приготовили гарячу перекуску, і звідси всі пішли до Ратуша. По дорозі радієва станиця СКЕУ 590 зробила інтерв'ю, і вістка про Ходотон була о год. 4-ій вже на вістях. Зворушлива була розмова з випадковою співучасницею Маршу. Вона була тут зі всіми своїми п'ятьма дітьми. Вона запитала нас чи ми свідомі, які ми щасливі, що можемо маршувати?... в той спосіб звертаючи на нашу справу увагу радія і преси?

О год. 2-ій голова Комітету Оборони Мороза, Микола Липовецький, сказав коло Ратуша коротке слово. Відтак всі підійшли до Пам'ятника Незнаному Воякові. Пластун, сумівка, Алдерман Бойчук та голова Комітету Українців Канади, Відділ Торонто, д-р Сокольський, склали коло пам'ятника вінок чудових червоних маків „Ще не вмерла Україна"... пролунало на площі мільйонового міста, а зимний вітер поніс слова завзяття у далекі світи...

Незабутнім залишиться момент, коли після складення вінка, підійшла до Станичного Пластово Станиці старша пані, і дала йому 5 долярів на Комітет Оборони Мороза. І навіть не хотіла сказати свого імени. Її син на Сибіру... Просила встати в його і всіх їх в обороні, бо вони там того зробити не можуть. А потім сказала: „Які ми щасливі, що можемо тут спільно і відкрито сказати свою думку...."

А я подумала. Справді, які ми щасливі! Та чи свідомі ми того? Ми здорові, і ми відкрито можемо сказати свою думку... І чому нас тут не має більше. Сонце зачало пробиватися крізь хмари, як коло двіста завзятих молодих людей кінчали на вітрі 14 миль свого Ходотону, щоб у пластовій домівці сказати друзям недільної мандрівки: До побачення на другий рік!

Тиждень Українського Пласту, що відбувся вже другий раз в Торонті, був успішною і корисною імпрезою. Бажаємо, щоб кожного року відбувався подібний Тиждень Пласту в Торонті!

Оксана Бризгун-Соколик

„МЕДІКЕР"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Відповідь: Коли її дохід зовсім малий, вона повинна звернутися до Відділу Велферу, що визначить їй „Медікейд" (медична програма стейту"). Крім того є ще приватні обезпечневі компанії, які продають обезпечення на покриття шпитальних коштів, і про таку річ треба завчасно потурбуватися.

Питання: Хто платить кошти лікарів, коли дана особа є у шпиталі?

Відповідь: Ці кошти не платить частина „А" „Медікер", але платить частина „Б", коли хворий платить належність за лікарське обезпечення.

Питання: Чи „Медікер" платить за лікування в психіятричнім шпиталі?

Відповідь: „Медікер буде платити кошти лікування до 190 днів.

Питання: Часто пацієнтів переносять зі шпиталів до опікунчих домів і навпаки. Чи „Медікер" заплатить кошти побуту в таких заведеннях?

Відповідь: Так, якщо потрібно продовжувати лічення. „Медікер" заплатить за 100 днів побуту, однак пацієнт мусів перебути щонайменше 3 дні у шпиталі, і зараз після того був перенесений до піклувального дому. Лікар повинен потвердити потребу опіки в такому домі.

Питання: Скільки платить „Медікер" в піклувальному домі?

Відповідь: Перших 20 днів „Медікер" платить всі кошти. За слідуючих 80 днів хворий платить 13.00 дол. денно, а почавши від 1-го січня 1977 року 15.50 денно.

Питання: Чи можу я дістати „Медікер" після того, як вийду зі шпиталю, або піклувального дому?

Відповідь: Так, хворий має право на 100 візит від шпиталю, в котрому він перебував. Лікар мусить потвердити потребу такого догляду, а пацієнт перед тим мусів пробути у шпиталі найменше 3 дні.

Питання: За яке піклування платить „Медікер"?

Відповідь: „Медікер" заплатить за всякого роду терапію, лікарські приладдя, частинно фізичну допомогу. Однак не заплатить за доставу харчів додому.

Питання: Яку медичну опіку я дістану за 7.20 дол. місячно?

Відповідь: Частина „Б" „Медікеру" платить лікарські кошти і багато інших видатків, непокритих частиною „А".

Питання: Докладно, які саме видатки покриває шпитальне обезпечення?

Відповідь: „Медікер" покриває частиною „Б" всі оплати лікаря, в шпиталі або вдома (кабінет лікаря), оплата ліків, терапію, пересвітлення різного роду, потрібні протези: кінцівки (руки і ноги), очі, а також крісло, кисень тощо.

Питання: Чи лікарське обезпечення заплатить за ліки, які хворий сам купує?

Відповідь: Ні, „Медікер" не платить за ліки, куплені без лікарської рецепти.

Питання: Як платить „Медікер"?

Відповідь: Якщо лікар прийме поміркову ціну, що йому призначена, лікареві заплатить обезпеченева компанія. Коли лікар не прийме тієї заплати, він виставить пацієнтові рахунок, а „Медікер" посилає гроші для покриття того рахунку пацієнтові.

ТАРЗАН, Ч. 7686 — Після війни

"WE WATCHED IN DISBELIEF AS THE TANK HEADED AWAY FROM THE COMBAT ZONE AND INTO THE VAST NORTH AFRICAN DESERT...

BUT THE POST-WAR PERIOD BROUGHT NO PEACE TO ME... I WAS HAUNTED, CONSTANTLY, BY THE BIG, BLACK EYES OF A SMALL GIRL!

Не вірючи своїм очам, ми дивилися як танк простував в протилежному від фронту напрямі, в сторону просторої північноафриканської пустелі...

Залога танка добилася до позицій німецької армії... Там ми і бились до катастрофічного кінця війни...

Однак, навіть після закінчення війни я не відчував спокою... Мене постійно переслідували великі і чорні очі маленької дівчинки!